

Date de réception : 19/10/2023

Geanonimiseerde versie

C-3/23 - 1

Zaak C-3/23

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

4 januari 2023

Verwijzende rechter:

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen Afdeling Gent
(België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 december 2022

Verzoekende partij:

ZN

RV

Verwerende partij:

Belgische Staat

[OMISSIS]

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG OOST-VLAANDEREN,

afdeling GENT

FISCAAL - ZESDE BURGERLIJKE KAMER

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 22 DECEMBER 2022

In de zaak van:

ZN, [OMISSIS] en

RV, [OMISSIS]

NL

eisende partijen;

Tegen:

De BELGISCHE STAAT, FOD Financiën - Stafdienst Logistiek [OMISSIS] vertegenwoordigd door de Minister van Financiën, op vervolging en benaerstiging van de Algemene Administratie van de Fiscaliteit, handelend ten verzoeken van de Adviseur-Generaal, Directeur van het P Centrum Gent, [OMISSIS]

verwerende partij [OMISSIS];

Beslist de rechtbank als volgt:

I. DE RECHTSPLEGING

[Procesverloop] [OMISSIS]

II. DE VORDERING

Eisers vorderen in conclusie:

"Te horen zeggen dat de aanvullende belasting op roerende inkomsten wederrechtelijk is. Dienvolgens de Belgische Staat te veroordelen tot betaling van het bedrag van 6986,50 euro meer vergoedende intresten aan 8,5 % vanaf 22 juli 2020.

De Belgische Staat te veroordelen in de kosten van het geding met inbegrip van een rechtsplegingvergoeding voor het bedrag van 1170,- euro".

Verweerster vordert in '2de conclusie' om de vordering ontvankelijk en ongegrond te verklaren, de gevestigde aanslagen te bevestigen en eisers tot de kosten van het geding te veroordelen.

III. RELEVANTE FEITEN EN GESCHIL

1.

Het voorliggende geschil heeft betrekking op vier aanslagen in de personenbelasting inzake het aanslagjaar 2016 (kohierartikel 700615391), het aanslagjaar 2017 (700615473), het aanslagjaar 2018 (kohierartikel 700613941) en het aanslagjaar 2019 (kohierartikel 700602753).

2.

Eisers dienden een tijdige aangifte in inzake de personenbelasting voor het aanslagjaar 2016, 2017, 2018 en 2019.

3.

2

Op 18 september 2018 en op 26 september 2019 ontving de fiscale administratie informatie uit Italië in het kader van de internationale samenwerking op het vlak van de uitwisseling van inlichtingen van financiële aard waaruit bleek dat tweede eiseres in 2017 (mede)houder, titularis, uiteindelijk begunstigde is geweest van één of meer financiële rekeningen in Italië.

4.

Op 18 februari 2020 worden door de fiscale administratie twee aangetekende vragen om inlichtingen gestuurd naar eisers.

5.

Op 15 juli 2020 wordt het antwoord van eisers op deze vragen om inlichtingen ontvangen.

6.

Na onderzoek van de ontvangen stukken werd op 22 juli 2020 een per post aangetekend bericht van wijziging van aangifte met betrekking tot de aanslagjaren 2016, 2017, 2018 en 2019 verzonden. Er werd krachtens artikel 444 WIB92 een belastingverhoging van 10 % aangekondigd.

Het bericht van wijziging van aangifte werd op 17 augustus 2020 opnieuw verzonden naar eisers onder gewone omslag voorzien van een begeleidend schrijven met vermelding van de originele verzendingsdatum en datum van eerste aanbieding van dit schrijven door de postdiensten.

7.

Op het bericht van wijziging van aangifte werd een antwoord ontvangen door de fiscale administratie op 25 augustus 2020,

8.

Op 1 september 2020 werd een kennisgeving van beslissing tot taxatie verzonden.

De hierboven genoemde supplementaire aanslagen werden gevestigd op 11 september 2020.

9.

Eisers dienden op 28 oktober 2020 een bezwaarschrift in tegen deze supplementaire aanslagen voor de aanslagjaren 2016, 2017, 2018 en 2019.

10.

Bij directoriale beslissing van 22 april 2021 werd het bezwaarschrift integraal afgewezen.

11.

Eisers konden zich niet vinden in deze afwijzende beslissing zodat zij op 27 mei 2021 een verzoekschrift neerlegden ter griffie van deze rechtbank.

IV. BEOORDELING

1. Ontvankelijkheid

[Ontvankelijkverklaring van de vordering] [OMISSIS]

2. Ten gronde

Algemeen

2.1.

Het voorliggende geschil heeft betrekking op de toepassing van artikel 21, 5° WIB92.

2.2.

Het arrest van 6 juni 2013 van het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt dat de betrokken Belgische wettelijke regeling in strijd is met de hogervermelde bepalingen doordat Belgische ingezetenen als gevolg van deze regeling ervan worden afgehouden voor het beheer van spaarrekeningen een beroep te doen op de dienstverlening van banken die zijn gevestigd in andere lidstaten van de Unie en in de staten die partij bij de EER-overeenkomst zijn.

Op grond van dit arrest van het Hof van Justitie kan België de interesten die belastingplichtigen ontvangen op hun gereguleerde spaardeposito's van banken die zijn gevestigd in andere lidstaten van de Europese Economische Ruimte dus niet langer uitsluiten voor de vrijstelling zoals voorzien in artikel 21, 5° WIB92.

Bij artikel 170 van de wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen (B.S., 7 mei 2014) werd artikel 21, 5° WIB92 dan ook gewijzigd:

"De inkomsten van roerende goederen en kapitalen omvatten niet:

(...)

5° de eerste schijf van 1250 € (niet-geïndexeerd bedrag) per jaar van de inkomsten uit ontvangen spaardeposito's die zonder overeengekomen vaste termijn of opzeggingstermijn zijn ontvangen door de in artikel 56, §2, 2°, 2 a bedoelde kredietinstellingen,

Met dien verstande dat:

- *deze deposito's bovendien moeten voldoen aan de vereisten die de Koning stelt op advies van de Nationale Bank van België en de Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten, ieder wat zijn bevoegdheden betreft, wat de munt betreft waarin deze deposito's luiden en de voorwaarden en wijze van terugneming en opneming, evenals wat de structuur, het niveau en de wijze van berekening van de vergoeding ervan betreft, of, voor de deposito's die zijn ontvangen door kredietinstellingen die in een andere Lid-Staat van de Europese Economische Ruimte zijn gevestigd, deze deposito's aan analoge vereisten moeten voldoen zoals vastgesteld door de gelijkwaardige bevoegde overheidsinstanties van de andere Lid-Staat.*

- *als de opzeggingstermijn in de zin van deze bepaling niet worden beschouwd de termijnen die slechts een waarborg zijn die de depositaris voor zich heeft bedongen."*

2.3.

De rechtbank merkt op dat de gewijzigde wettekst laat uitschijnen dat de wetgever de intentie heeft om de vrijstelling van een eerste schijf van interesten op spaardeposito's uit te breiden naar spaardeposito's gehouden door kredietinstellingen gevestigd in de Europese Economische Ruimte, zoals ook wordt vermeld in de aanvang van de betreffende passage in de Memorie van Toelichting bij de wet van 25 april 2014.

Bij de toepassing in de fiscale praktijk blijkt dat de Belgische wetgever de 'Belgische' voorwaarden blijft opleggen aan de buitenlandse kredietinstellingen.

Volgens de Circulaire nr. AAFisc. 22/2014 (Ci. RI-1.231/633.479) d.d. 12 juni 2014 betekent dit dat aan de vereisten zoals opgelegd door artikel 2 KB/WIB92 moet worden voldaan. De fiscale administratie heeft in het verleden reeds gewezen onder meer op de vereiste dat "de vergoeding van de spaardeposito's verplicht maar ook uitsluitend moet bestaan uit een basisrente en een getrouwheidspremie".

De verplichting dat de vergoeding van de spaardeposito's verplicht maar ook uitsluitend moet bestaan uit een basisrente en een getrouwheidspremie is een typische Belgische vereiste die geënt is op de Belgische financiële cultuur. In het voorliggende geschil verwijst de fiscale administratie naar de Circulaire 2020/C/33 d.d. 21 februari 2020 betreffende de vrijstelling van de inkomsten uit gereguleerde spaardeposito's ontvangen door in het buitenland gevestigde kredietinstellingen. In deze circulaire wordt ook verwezen naar de Circulaire nr. AAFisc. 22/2014 (Ci. RI-1.231/633.479) d.d. 12 juni 2014.

2.4.

De zienswijze van de fiscale administratie dat de Belgische regeling, uiteengezet in artikel 21, eerste lid, 5° juncto artikel 2 KB/WIB 1992, twee cumulatieve

vrijstellingsvoorwaarden bevat, met name dat de rekening moet 'gereguleerd' zijn en dat zij moet voldoen aan de in het KB opgelijste criteria, is betwistbaar.

Het lijkt erop dat de fiscale administratie de zogenaamde 'vereiste van het gereguleerd karakter' ziet als een uitsluitingsvoorwaarde. De vraag is of dergelijke lezing van artikel 21, eerste lid, 5° WIB92 niet in strijd is met het Europees recht.

Alvorens ten gronde te oordelen

2.5.

De rechtbank is dan ook van oordeel, alvorens ten gronde te oordelen, dat het Hof van Justitie van de Europese Unie dient gevat te worden met volgende prejudiciële vraag:

"Schendt het artikel 21, eerste lid 5° WIB 1992, zoals het is gewijzigd door artikel 170 van de Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen, de bepalingen van artikelen 56 en 63 VWEU alsmede de artikelen 36 en 40 van de EER-overeenkomst aangezien de betreffende bepaling, hoewel ze zonder onderscheid geldt voor binnen- en buitenlandse dienstverrichters, vereist dat niet alleen voldaan wordt aan voorwaarden die analoog zijn aan deze opgenomen in artikel 2 KB/WIB 1992, die de facto eigen zijn aan de Belgische markt, maar vooreerst ook vereist dat dergelijke analoge vereisten van overheidswege zijn vastgesteld in de betrokken EER-lidstaat, hetgeen verder gaat dan onder het lokaal prudentieel toezicht te staan en te ressorteren onder het depositogarantiestelsel conform richtlijn nr. 94/19/EG, die buitenlandse dienstverrichters bijgevolg ernstig belemmert hun diensten aan te bieden binnen België?"

[Beslissing tot het stellen van de hierboven weergegeven vraag en schorsing van de behandeling] [OMISSIS]

[Slotformule en handtekeningen] [OMISSIS]